

сто. Ако азъ послѣ четвъртина часъ не бѣда въ кѣштатата, то да ма нарѣчете измѣнникъ. Хайде, Мансфелде! (Сжаклѣтниците са раздѣлятъ).

САЛАДО (бѣга слѣдъ Улриха).

Ти на-горе-на-доле ма излѣга съ рѣчъта си; но това не е нищо. Дозволи ми да та прегърна!

УЛРИХЪ.

Остави ма! (Отбѣлсва го).

САЛАДО.

Е добре, ти ще да са раскаешъ за това. Ти дълго време ще да си гризешъ пѣрстите за това. (Отива).

СЦЕНА ТРЕТЯ.

Въ кѣштата на Улриха. Влзгитъ Улрихъ и Мансфелдъ. Елиза става бѣзко, преграчва нѣколко крачки, опира се съ рѣка на столницата и трѣбере. Улрихъ се приближава до нея, глѣда я една минута съ мѣлчанне и послѣ я цѣлува въ челото съ особено коварство.

ЕЛИЗА.

Сегга ли ще да стане онова?

УЛРИХЪ.

Мансфелдъ ще да вѣрви съ мене. Ние ще да помагаме единъ другиму. Богъ ще да ни помогне . . . Не плагни са отъ нищо.

ЕЛИЗА.

На колко часътъ?